

Vypraveno

dne 3.7.13

PŘÍLOHA

Ministr vnitra

Jan Kubice

Dodatečně anotáce
v souladu s GDPR

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0038r

MVCRP00X1VGK

2-07-2013

V Praze dne

Č.j.: MV-63528-4/VS-2013

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 3.7.2013
podpis: J. Kubice

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal

– Syrská arabská republika, státní občan Syrské arabské republiky, trvale bytem (dále jen „žadatel“), zastoupen

bytem Nad (dále jen „zmocněnec“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, ze dne 16.4.2013, čj. VS-3169/835.3/2-2004, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá**.

Odůvodnění

I.

Ministerstvo vnitra zahájilo dne 13.12.2012 správní řízení o žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“). Jedná se o druhou žádost v předmětné věci. První žádost byla žadatelem podána v roce 2004 a zamítnuta Ministerstvem vnitra byla v roce 2005.

Žadatel je státním občanem Syrské arabské republiky. Trvalý pobyt na území České republiky mu byl povolen od 19.11.1996. V roce 1996 žadatel uzavřel manželství se státní občankou České republiky. Po uzavření manželství odcestoval do Sýrie za účelem dokončení studia. Manželství bylo rozvedeno v roce 1998. Od ledna 2009 žadatel pracovníě pobývá mimo Českou republiku (Dubaj). Do České republiky přijíždí třikrát ročně na dobu cca 10 až 14 dnů.

Podle výpisu z evidence Rejstříku trestů nebyl žadatel v posledních pěti letech pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin. Tím splňuje podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o státním občanství.

Žadatel prokázal znalost českého jazyka v souladu s vyhláškou č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro pokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství. Splnil tak podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) zákona o státním občanství.

V průběhu správního řízení o žádosti Ministerstvo vnitra zjistilo, že žadatel nesplňuje podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství, tj. nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky. Ke dni podání žádosti má žadatel po dobu nejméně pěti let povolen trvalý pobyt na území České republiky, ale po tuto dobu, tj. pěti let předcházejících dni podání žádosti se na jejím území převážně nezdržuje. Tuto skutečnost v rámci své profesní činnosti odůvodnil nutností hledat zakázky u zahraniční klientely, aby pro budoucí podnikání v České republice získal potřebný finanční kapitál.

Žadatel dále nesplňuje podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť neplnil povinnosti vyplývající ze zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, dále ze zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů (nehradil včas a ve správné výši pojistné na veřejné zdravotní pojištění) a ze zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“) (včas neoznámil změnu svého osobního stavu po rozvodu manželství).

Žadatel nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství. K tomu doložil potvrzení Zastupitelského úřadu Syrské arabské republiky v Praze ze dne 14.11.2012, ve kterém je doslovně uvedeno: „Syrský občan, který obdrží cizí státní příslušnost, zůstává vázán Syřskou státní příslušností.“. Požádal o její prominutí.

Žadatel tedy splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky uvedené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) a d) zákona o státním občanství. Nesplňuje podmínky uvedené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), b) a e) téhož zákona. Žadatel požádal o prominutí splnění těchto podmínek podle ustanovení § 11 odst. 1 a 4 zákona o státním občanství.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí žádosti nevyhovělo. Odůvodnilo to tím, že státní občanství je definováno jako trvalý vztah mezi fyzickou osobou a státem.

Trvalost tohoto vztahu je dána plnou integrací takové osoby ve společnosti. Tato integrace je charakterizována vazbami rodinnými, sociálními, pracovními a v neposlední řadě i dodržováním právního řádu státu, o jehož státní občanství tato osoba žádá. Podle zákona o státním občanství ji nemusí být státní občanství uděleno, a to ani v případě, že shora uvedené zákonné podmínky splňuje. Ministerstvo vnitra, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokládá splnění těchto podmínek za základní předpoklad pro kladné vyřízení žádosti, po kterém následuje fáze správního uvážení, kdy je třeba žádost individuálně řádně a spolehlivě posoudit při respektování účelu zákona o státním občanství a mezí, které stanoví. Ministerstvo vnitra splnění těchto podmínek podle ustanovení § 11 odst. 1 a 4 zákona o státním občanství neprominulo.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 16.4.2013, čj. VS-3169/835.3/2-2004 žadatel podal prostřednictvím zmocněnce včasný rozklad. Uvedl, že manželství se státní občankou České republiky neuzavřel se záměrem získání státního občanství České republiky. Uvedl, že k rozvodu manželství došlo z důvodů jejího těhotenství s jiným partnerem. Přestupku na úseku pobytového režimu se dopustil z důvodu neznalosti českých zákonů, tj. povinnosti oznámit změnu rodinného stavu. Žádá o posouzení žádosti v kontextu jeho dalšího působení v České republice, tj. založení rodiny, koupě domu, založení firmy a podnikání na trhu s diamanty. Uvedl, že v současné době, kdy v České republice není plně rozvinut trh s diamanty, musí pracovat v zahraničí, shánět klienty, proto nemůže splnit podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky. Od roku 1996, kdy mu byl povolen trvalý pobyt na území České republiky, záměrně neporušil žádný zákon. Jakmile zjistil nějaké pochybení, okamžitě na to reagoval a sjednal nápravu. Uvedl, že českému státu ani žádnému jeho orgánu nic nedluží. V závěru rozkladu žadatel uvedl, že jeho otec žije v České republice a po svém návratu z Dubaje chce o něj pečovat. **Sestra žadatele je již 20 let státní občankou České republiky.** Vyjádřil, že i on považuje Českou republiku za svůj domov.

III.

O rozkladu rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra posoudil zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni. Ministr vnitra konstatoval, že postup Ministerstva vnitra byl věcně správný a napadené rozhodnutí je v souladu se správním řádem a zákonem o státním občanství.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 15.2.2013 správní řízení o žádosti přerušilo a předvolalo žadatele, aby se dne 25.3.2013 dostavil na jednání na Ministerstvo vnitra za účelem odstranění vad žádosti. Současně v tomto usnesení označilo listiny, které má s sebou přinést. V usnesení Ministerstvo vnitra dále v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení podle ustanovení § 44 správního řádu a § 10 zákona o státním občanství. Žadatel byl poučen, že podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu má právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu správního řízení a vyjádřit ve správním řízení své stanovisko, respektive vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, a to až do doby jeho vydání. Žadatel byl rovněž poučen o možnosti zvolit si zmocněnce ve smyslu ustanovení § 33 správního řádu a o následcích nedostavení se k jednání na Ministerstvo vnitra a nedodání předmětných dokladů, tj. možnosti zastavení řízení o žádosti ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

V daném případě při posuzování žádosti ministr vnitra i rozkladová komise ministra vnitra vycházeli především z čl. 12 odst. 1 Ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Zákon o státním občanství obsahuje ustanovení, jež upravují způsob a podmínky, za kterých může, nikoli musí, být cizinci státní občanství České republiky uděleno. V této souvislosti pak Ministerstvo vnitra nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti, např. otázky plnění povinností vůči České republice, a zejména dodržování právních předpisů. Z těchto skutečností vychází rozhodnutí jak Ministerstva vnitra, tak i ministra vnitra. Znamená to tedy, že ani osobě, která o státní občanství České republiky požádá a stanovené podmínky splní, nemusí být vyhověno. Takovéto rozhodnutí není v rozporu s Evropskou úmlouvou, ke které Česká republika přistoupila. Vnitrostátní právní úpravy, podle kterých postupují jiné zúčastněné smluvní státy, rovněž obsahují ustanovení, podle nichž mohou, ale nemusí, osobě žádající o státní občanství vyhovět.

Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“

Ministr vnitra dále odkazuje na vysvětlující zprávu k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), kde se uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním

občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení posuzována existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství. Je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

V této souvislosti je třeba uvést, že při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství se vychází z předpokladu, že prominutí předmětné podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu při udělování státního občanství České republiky. Nelze ji promíjet automaticky. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení vychází ze skutečností každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nejde jen o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

IV.

Ministr vnitra rozkladem napadené rozhodnutí znovu posoudil z hlediska splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky, o které žadatel požádal. Konstatoval, že není splněna podmínka ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), b) a e) zákona o státním občanství. Ztotožnil se s důvody zamítnutí žádosti uvedenými v napadeném rozhodnutí Ministerstva vnitra a v plném rozsahu na ně odkázal. Ze spisu jednoznačně vyplývá, že žadatel v současné době pracuje v zahraničí, neboť tam má pro podnikání vytvořeny podmínky. Z těchto důvodů nemůže splnit, jak sám v rozkladu uvedl, podmínku ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství, tj. že má na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu nejméně pěti let povolen trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržuje. V této souvislosti ministr vnitra odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29.3.2013, sp. zn. 3A 57/2010, kde je uvedeno: „ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství vymezuje posuzované období časovým údajem „*má*“ (nikoliv „*měla*“) na území České republiky ke dni podání žádosti *po dobu nejméně pěti let* povolený trvalý pobyt. Z uvedeného je zřejmé, že rozhodujícím posuzovaným obdobím je pětileté období předcházející dni podání žádosti, které se vždy musí promítnout do posouzení konkrétního případu. Pokud však indicie získané v rámci tohoto časového úseku nejsou dostatečně vypovídající pro závěr o splnění této podmínky, je v dispozici správního orgánu, aby vzal v úvahu delší časový úsek předcházející dni podání žádosti než pětiletý, avšak vždy musí být v časové linii navazující na zákonem stanovené pětileté období a jeho délka musí být zvolena

a odůvodněna správním orgánem tak, aby vylučovala pochybnosti o libovůli volby správního orgánu.“ Městský soud v Praze v tomto rozsudku dále uvádí: „Smyslem institutu občanství je ... posoudit, zda žadatel o státní občanství má k zemi, ve které o toto občanství žádá, hlubší faktický vztah, nikoliv jen vztah formální. O formální vztah se může jednat také právě tehdy, když žadatel má sice na území státu povolen pobyt, ale převážně se zde nezdržuje.“. Dále Městský soud v Praze v dotčeném rozsudku uvedl: „Délka a konzistence skutečného pobytu na území České republiky je důležitým ukazatelem toho, zda danou osobu s Českou republikou pojí či nepojí bližší vztah.“.

Splnění této podmínky (§ 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství) je třeba rovněž posuzovat jako výchozí a základní předpoklad pro završení komplexní integrace žadatele do české společnosti, tj. integrace rodinné, sociální a pracovní. V daném případě pracovní integrace žadatele nemůže být naplněna, právě v důsledku jeho výkonu práce mimo území České republiky. Pobyt v zahraničí z pracovních důvodů však ani sám žadatel časově neohraničil. Ministr vnitra neshledal důvody, pro které by mu mohlo být splnění této podmínky prominuto.

Ministr vnitra neshledal důvody ani pro prominutí splnění podmínky ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Žadatel řádně a včas nehradil pojistné na veřejné zdravotní pojištění, a to v jednotlivých kalendářních měsících let 1999 až 2001. Jednotlivé dlužné částky na pojistném na veřejné zdravotní pojištění a penále jsou součástí spisu a uvedeny v napadeném rozhodnutí. Na úseku pobytového režimu se žadatel dopustil přestupku v roce 2008, kdy porušil ustanovení § 157 odst. 1 písm. t) zákona č. 326/1999 Sb. tím, že nenahlásil nový cestovní doklad. Byla mu uložena bloková pokuta ve výši 500 Kč, kterou uhradil. Manželství žadatele bylo v roce 1998 rozvedeno. Tuto změnu osobního stavu žadatel oznámil cizinecké policii teprve dne 3.8.2001, za což mu byla uložena bloková pokuta ve výši 3 000 Kč. Tato skutečnost vyplývá ze sdělení cizinecké policie ze dne 6.12.2004, které je součástí spisu v řízení o žádosti z roku 2004.

Podmínky spočívající v plnění povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění a pobytového režimu v rámci řízení o žádosti jsou posuzovány především v širším časovém kontextu, tj. od doby, kdy byl žadatel povolán k trvalému pobytu na území České republiky až do doby vydání meritorního rozhodnutí ve věci, nikoliv ad hoc, tj. k době podání žádosti a rozhodnutí o ní. Jsou podmínkami, které se hodnotí u žadatele v rámci jeho integrace do české společnosti, jež zahrnuje jeho vazby nejen rodinné, sociální, pracovní, ale také dodržování právního řádu státu, o jehož státní občanství žádá. Ministr vnitra se domnívá, že nelze zcela objektivně namítat případnou libovůli Ministerstva vnitra při hodnocení závažnosti žadatelova pochybení v minulosti v souvislosti s plněním dotčených povinností, neboť žadatel relevantním způsobem neodůvodnil a nedoložil listinnými ani jinými vhodnými důkazními prostředky skutečnosti, proč neplnil povinnosti na úseku veřejného zdravotního pojištění a pobytového režimu. Ministr vnitra se domnívá, že je naopak

žádoucí a nutné splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky hodnotit v delším časovém kontextu a vazbách v rámci jeho komplexní integrace do české společnosti. Tímto lze objektivizovat nezpochybnitelnost daného rozhodnutí ve věci. K tomu vybízí i charakteristika státního občanství, jako trvalého svazku mezi fyzickou osobou a státem, kdy trvalost tohoto vztahu je dána v delším časovém období plnou integrací žadatele o státní občanství do české společnosti. Proto nelze ke skutečnostem v rozkladu uvedeným přihlídnout jako k důvodům pro prominutí splnění těchto podmínek. V daném případě se jednalo o opakované a prokázané porušování povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění a pobytového režimu. Ministr vnitra ve shodě Ministerstvem vnitra se domnívá, že žadatel by měl vzhledem k dlouhodobému povolenému trvalému pobytu na území České republiky, tyto povinnosti mít osvojené a řádně je plnit. Proto se ministr vnitra, shodně s názorem rozkladové komise, přiklonil k tomu, aby byl žadateli poskytnut určitý čas k dostatečnému seznámení se s těmito povinnostmi a jejich osvojení tak, aby je plnil.

Námítku žadatele, že v napadeném rozhodnutí Ministerstvo vnitra naznačilo záměr žadatele nabýt státní občanství České republiky v souvislosti s uzavřením manželství se státní občankou České republiky, ministr vnitra nemůže akceptovat a námítku pokládá za irelevantní. Takovou úvahu Ministerstva vnitra z napadeného rozhodnutí nelze dovodit. V napadeném rozhodnutí je pouze konstatován faktický stav věci v oblasti osobního stavu žadatele, a to na základě předložených listin a z nich vyplývajících osobních údajů žadatele.

Ministr vnitra s ohledem na nesplnění podmínky podle stanovení § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona o státním občanství neprominul podmínku uvedenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství.

Vzhledem k tomu, že z podaného rozkladu nevyplývaly nové, právně významné skutečnosti, které by mohly mít vliv na zrušení napadeného rozhodnutí a nebyly žadatelem uplatněny relevantní námítky, ministr vnitra na návrh rozkladové komise rozhodl rozklad zamítnout.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

